

אמנון שחרור / צילום: מ.א.י.

"אני רוצה לשנות את העולם שלנו"

בשנים האחרונות נרשמה עלייה מרשימה בכמות הפסולת האלקטרונית שנאספה על ידי עיריית תל אביב והועברה לתאגיד המחזור מ.א.י. ■ מנכ"ל התאגיד, אמנון שחרור, מדבר על המהפכה שהוא מוביל ועל החזון לעתיד ירוק

מה שלא יודעים

ותואר שני בניהול מערכות סביבה ואקולוגיה. "החיבור החל אצלי עוד כיום וכפעיל סביבתי, שרוצה לשנות מעט את העולם בו אנו חיים, ולא רק כדי להשאיר מקום טוב יותר לילדינו – אלא לשפר אותו כבר היום גם בשבילנו", הוא מספר. לדבריו, הנושא הכי חשוב הוא מודעות צרכנית לקנייה נבונה. "אני מדבר על קנייה שמלווה בקבלת ההחלטה לרכישת מוצר איכותי ועמיד לאורך זמן, לאחר מכן במחשבה על השלכת המוצר הישן והבנה כי משאבי טבע רבים גלומים בכל מוצר חשמלי שבידינו, וכמובן לא להשליך אותו לצד הדרך אלא הבאת המוצר הישן למחזור באחד ממסלולי האיסוף שמציע תאגיד מ.א.י."

כל תושב בישראל מייצר 16-17 קילו פסולת אלקטרונית בשנה (מקרר לדוגמה שוקל 85 קילו). עיריית תל אביב החלה בתהליך ראשוני של הסדרה ויישום הסדר למיחזור פסולת אלקטרונית. בשלב הראשון, העירייה פעלה לאיסוף והעברה לתאגיד מ.א.י את היקפי הפסולת אותם היא מייצרת בעצמה (בתי ספר, מוסדות עירוניים וכו'). לאחרונה, החלה העירייה בראשות אגף שפ"ע נמצאת בתהליכים מתקדמים להקמת מוקדי ומרכזי איסוף לציבור, ימי איסוף מרוכזים, אירועי איסוף, הסברה, פרסום וחינוך בבתי הספר. שחרור הוא בעל תואר ראשון במשפטים

הפסולת המוטמנת בישראל כמו שהוא תורם לאיכות הסביבה, להפחתת הזיהום, התחלואה ובריאות הציבור. כל מוצר חשמלי הנאסף על ידי התאגיד ומטופל, מצמצם את הטיפול הפיראטי המזהם הנעשה בפסול במידה ולא נאסף על ידי התאגיד. לדוגמה, ככל מאריך שייאסף על ידי אלטע-זאכן או סוחר, קרוב לזודאי שיישרף לשם מיצוי המתכות מהפלסטיק בפרדס או במגרש פיראטי ובכך יזיק לאדם, לסביבה ולטבע. אם ייאסף המוצר על ידי תאגיד מ.א.י הוא ימוחזר ויופרד על ידי מכוונות "נקיות" בין נחושת לחומרי פלסטיק אשר יועברו למיחזור ולאספקת חומרי גלם חדשים לתעשיית המתכת והפלסטיק.

דורון אורסיאנו-ויטנר

הכירו את אמנון שחרור, מנכ"ל משותף בתאגיד מ.א.י, בעבר יום ה-טק ותוכנה שמצא קסם בעולם איכות הסביבה. במקור הוא מתל אביב וכיום הוא מתגורר באזור השרון. אמנון מספר כי בשנים האחרונות נרשמה עלייה מרשימה בכמות הפסולת האלקטרונית שנאספה על ידי עיריית תל אביב והועברה לתאגיד המחזור מ.א.י. פסולת אלקטרונית מהווה רק 2% בנפח מכלל הפסולת בישראל, אבל מהווה 70% מגורמי הזיהום והרעילים הנמצאים בפסולת, לכן הטיפול בה אינו משרת את הפחתת היקפי

"אני אדם עם שליחות"

דורון אורסיאנו-ויטנר

שאדי קסיס חלה בסוכרת נעורים בגיל 19. בעקבות הופעת סימנים הריגים כמו כניפה מרובה לשירותים ורעידות בידים נשלח לבדיקת דם שבה הודיעו לו כי הוא חולה בסוכרת נעורים. "אתה חולה בסוכרת נעורים", משפט שהפך וטלטל את חייו של פאדי בהפרש דקות בודדות בלבד. בגלל מחסור שהרגיש במתן סיוע בקבלת המחלה, בחוסר המודעות ובטיפול בה, החליט לעשות מעשה והקים את עמותת אלשו'עאן (האמיצים) לסוכרת נעורים. "אני אדם שבא עם שליחות", הוא מצהיר בהתרגשות. "התקשיתי בהתחלה בכיורקטיה, אך עם התמדה, למידה וצבירת ניסיון, הצלחתי להרים את הארגון ולנהלו, יחד עם חברי הצוות באופן תקין ואף לקבל את אישור מס הכנסה לעניין תרומות לפי סעיף 46 א' לפקודה".

שאדי עם הילדה / צילום: נרמין מוסלימיני

מהפעילות שלנו אנו פועלים לשנות והחלטנו השנה, לשתף פעולה עם חמש מרפאות לסוכרת בכל רחבי הארץ במסגרתנו נוכל לעזור בתרגום שיחה בין רופא למטופלים". לדבריו, "חשוב לי להרגיש את הקשר שלי עם הילדים והצעירים והצעירות, שהיו לפני 10 שנים ילדים שנתתי להם שירות. אנשים מכל הארץ, שמתקשים לחיות עם הסוכרת, בעיקר אנשים מתחת לגיל 18, יספיק להם מפגש אחד איתי, בכדי להתחיל את החיים מחדש. עם אנרגיות עצומות. בנוסף, אני שמח לדעת שישנם אנשים שמבינים את הצורך ונמצאים שם בשבילי ואת חברת גפן מדויק שתומכת בפעילות שלנו בגדה המערבית, זה חשוב במיוחד היות שאנו צריכים שכולם ירתמו לכך - רק ככה נצליח לעלות את המודעות למחלה. מה המסר שלך?"

חשוב, שהיא לא מבדילה בין אנשים, מכל דת, גזע או לאום, ובכך תזכיר לנו תמיד, שתחילה ואחרי הכל, כולנו בני אדם".

בתחילת הרעיון חש שאדי שיש כמה דברים שחסרים בחברה הערבית בתחום זה. בהמשך הדרך, כשהתחיל לפתח את הרעיון, לגייס אנשים הוא גילה שיש מחסור גדול בתחום המודעות לסוכרת, בקבלת האחר, ההתנדבות ופעילויות חברתיות בכלל לסוכרתיים דוברי הערבית בפרט. "כחלק מהפעילויות הרבות שאנו מקיימים מדי שנה, שלטעמי הן ייחודיות ומעניינות, הצלחנו לחדור דרך המרפאות אל תוך תוכו של הקושי אצל המשפחות של הסוכרתיים", הוא מספר. "למרות שאיני חושב שיש בכלל אפליה בין ערבים ליהודים מבחינה רפואית, הצלחנו למצוא חיסרון אחד משמעותי, השפה".

תסביר?

"כאשר במרפאות רבות, אנשים דוברי ערבית מתקשים להבין את השפה המדוברת של הרופא או הרופאה, ובכך הם מהנהנים בראשם וחוזרים הביתה בלי מידע ובלו שמץ של מושג, מה ואיך צריך לטפל בילד/ה הסוכרתיית. לכן, כחלק